

DELAVSKA POLITIKA

Izhaja dvakrat tedensko, in sicer vsako sredo in vsako soboto.

Uredništvo in uprava: Maribor, Ruška cesta 5, poštni predal 22, telefon 2326.
Podružnice: Ljubljana, Delavska zbornica — Celje, Delavska zbornica —
Trbovlje, Delavski dom — Jesenice, Delavski dom. — Rokopisi se ne vračajo.
Nefrankirana pisma se vobče ne sprejemajo. — Reklamacije se ne frankirajo.

Malih oglasov, ki služijo v posredovanje in socialne namene delavstva ter
nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. — Malih oglasov trgovskega zna-
čaja stane beseda Din 1.—. V oglasnem delu stane petimna enostolpna vrsta
Din 1.50. — Pri večjem številu objav popust. — Naročnina za Jugoslavijo znaša
mesečno Din 10.—, za inozemstvo mesečno Din 15.—. Čekovni račun št. 14.335.

Štev. 99

Maribor, sobota, dne 11. decembra 1937

Leto XII

Ivan Cankar, slovenska inteligenca in socializem

Od smrti Ivana Cankarja pred 19 leti se v naših krajih ni mnogo spremenilo na boljše, marsikaj se je sprevrglo še na slabše, tudi v razmerju slovenske inteligence ali razumnosti do delovnega ljudstva in socializma.

V svoji samoizpovedi »Kako sem postal socialist«, napisani 1913. leta, je Ivan Cankar zapisal:

... »Povedal sem že, da se mi je tedaj komaj sanjalo o socialni demokraciji. Poznal sem jo iz pisanja meščanskih dnevnikov, torej prav nič drugače, kakor jo večina takimenovane »inteligence« še dandanašnji »pozna« in sodi. Verjeti sem moral, da socialna demokracija na debelo in vsak dan posebej izdaja »narod« — katerikoli »narod«, ali pa vse skupaj; da zapeljuje ubogega delavca v brezdomovinstvo in brezverstvo ter ga moralno kvari; da mu obeta paradiz na zemlji, o katerem sama ve, da je nedosegljiv, da se voditelji socialne demokracije pasejo in rede ob delavskih žuljih; in kolikor je vse še takih molitvic, ki jih molijo kakor vsakdanji očenaš in ki bi se dale vse skupaj spraviti v kratke in jedrate besede rajnega dunajskega kralja Luegerja (klerikalnega župana, n. op.): »Die Leute, die am ersten Mai in den Prater ziehn, sind lauter Lumpen!« (Ljudje, ki v Pratu proslavljajo 1. Maj, so sami lumpi.)

Ko se je po vojni slovenska socialna demokracija razmahnila v močno delavsko in ljudsko stranko, so klerikalci izdali proti njej poseben »revolucionarni« dnevnik »Večerni list«, ki je dan na dan molil in vlekel ta »očenaš« protisocialističnih »molitvic« in začudo dosegel, da se še danes smatra marsikateri »progressivni« pismar za posebno brihtnega, če izreče proti socialni demokraciji kako sočno psovko iz — klerikalnega »očenaša«. Drugače pa se isti pismar proglašja za »politično desinteresiranega« menda zato, da poudari svojo vzvišenost nad vsem pozemskim in da istočasno lahko nadaljuje svojo krušno kariero.

Ivan Cankar je šel med delavce, da spozna nje in socializem in da se prepriča o »pameti in poštenosti« meščanskih časnikařev, kakor pravi sam. In kmalu je odkril razliko med »divjakom« in socialističnim delavcem ter tako-le označil socialisto:

»Vse na njem je razodevalo ponos in samozavest, vero vase in v prihodnost; torej same čednosti, ki jih je v Slovencih preklicano malo, v slovenskem meščanstvu pa čisto nič.«

A premnogo »izobražencev« še danes zameri, zakaj se socialisti posebej organiziramo in v socialističnem duhu vzgajamo delavce, kakor da s tem škodujemo »slovenski skupnosti«. Narodna zavest Slovencev se dandanes prebujajo in to je prav, ker narod, ki se ne zaveda samega sebe, ne more imeti pravega merila v nobenem pogledu. Toda pri poudarjanju slovenskih zahtev je treba vedeti, da imajo garancijo za svoje uredničenje samo v demokraciji in socializmu. Ničesar se ne sme prikrihati; če nam gre za resnično osamosvojitve, je treba vedeti resnico, kakor jo je zapisal Cankar:

Ali bo Španija vzdržala?

Piše general Julij Deutsch

V enem letu odkar sem v Španiji, so se tako vojaški, kakor tudi gospodarski in finančni problemi republike zelo izpremenili. Pred enim letom je izgledal položaj republikancev obupno, da celo brezupno. Proti dobro oboroženi vojni mašineriji Franca so stali samo na hitrico skupaj zbrani, pomanjkljivo oboroženi miličniki. Ti niso bili v stanju preprečiti pohoda fašistov na Madrid. In vendar je prav iz tega Madrida začel rasti po načrtu organizirani odpor. Z veliko muko — kdo bi hotel tajiti — je bila vzpostavljena disciplinirana armada. Toda posrečilo se je! Danes stoji na frontah močna republikanska armada, ki je med tem že dovoljno dokazala svojo sposobnost. Guadalajara in Bruneta, Quinto in Belcita so imena častnega spomina za njo.

Prav posebno je treba poudariti, da si fašisti na centralnem bojišču v Španiji

že več mesecev ne upajo podvzeti nobene večje ofenzive.

Odkar so doživeli svoj poraz pred Madridom, se zadovoljujejo s tem, da napadajo izpostavljene položaje republikanskih pozicij in samo na takih mestih imajo zaznamovati uspehe. Na jugu so osvojili Malago, ki je oddaljena od vojaške baze, okoli katere se grupira republikanska armada več sto kilometrov. Pokorili so uboge baskiške pokrajine, ki jim ni bilo mogoče poslati pomoči, ker je to ozemlje popolnoma odrezano od ozemlja, ki ga branijo republikanci. Proti Baskom (in Asturcem) je nastopila prvovrstno oborožena armada Italijanov, dočim so Nemci pomagali s svojo moderno vojno tehniko. Baski so se kljub temu branili mesece in mesece dolgo. Z vojaških vidikov vzeto ni značilno, da sta končno padla Bilbao in Sandtander, **ampak, da so italijanske in nemške armade rabile toliko mesecev, da opravijo svoj posel.**

Toda ti

uspehi fašistov na postranskih bojiščih ne morejo odločiti vojne.

Odločitev more pasti le na osrednjem bojišču. Seveda je pričakovati,

»Edina stranka, ki zahteva zedinjeno Slovenijo, je socialna demokracija. Kakšna je narodnost klerikalne stranke? Internacionalizem škofovske palice in papeške tijare. Liberalna stranka oznanja internacionalizem denarne vreče. Socialno-demokratski internacionalizem sloni na podlagi svobode, enakopravnosti, na podlagi narodne samouprave in avtonomije.« (Zbrani spisi, XI., 384.)

Socializem ni nikak tuj evangelij, temveč je resnica in luč, ki naj kaže pot predvsem slovenskemu ljudstvu. S tem, da je Ivan Cankar označeval socializem, je Slovincem pokazal »luč Evrope, pred katero ugasne svetloba vaše leščerbe«, kakor je zapisal pokojni Abditus.

Zavedamo se, da je danes še več ovir, da najde slovenski izobraženelec pot v naše vrste, kakor jih je bilo za časa Ivana Cankarja.

da bodo na severu sproščene čete Mussolinija in Hitlerja ter Franca poslani v notranjo Španijo in da bodo tam vzplamteli novi veliki boji. Ako bi ostali v teh bojih Francovi vojaki sami, potem bi končni izid ne bil prav nič dvomljiv. V par mesecih bi bila Španija očiščena fašistične kuge. Tega se ne zaveda samo Sevilla, ampak prav tako dobro, če ne še boljše, tudi Rim in Berlin. Ravno radi tega pa Mussolini in Hitler ne bosta hotela odpoklicati svojih »prostovoljcev« — razen ako bi zapadne velesile zgrabile to stvar resno...

Ali je mogoče kaj takega pričakovati? Odgovor na to vprašanje zavisi od presojanja mednarodnega položaja.

Španija je postala žarišče mednarodne politike.

Interesi velesil so trčili na Pirenejskem polotoku drugi ob druge. **Ni izključeno, da bo izhodišče bodoče svetovne vojne Španija.** V Španiji ne gre več za Španijo, boji v Španiji so boji za Evropo.

Zaenkrat se demokratične velesile še vedno korak za korakom umikajo pred fašističnimi državami. Toda kako dolgo bo to mogoče? Bistvo fašizma je, da mora napadati. Započete pustolovščine ne more likvidirati, ne da bi stavil svojega obstoja na kocko. Radi tega demokratičnim državam vse njih umikanje nič ne pomaga. Fašizem jih hoče izzvati, ker jih mora. Konec vsega tega more biti le velika vojna — razen, ako bi medsebojno povezane velesile s svojo premočjo prisilile fašiste k popušcanju.

Španski republikanci morajo vzdržati, dokler se mednarodni položaj ne preokrene v njihov prid.

Oni se morajo tako dolgo boriti, dokler ostale demokratične države v Evropi spoznajo, da so njihovi interesi na strani republikanske Španije in temu primerno uravnajo svoje za držanje. Republikanska Španija naliči oblegani trdnjavi, ki čaka na rešitev od zunaj. Ali bo lahko tako dolgo vzdržala, dokler ne pride pomoč? Po mojem mišljenju: **da.** Vojaški po-

ložaj republikanske Španije opravičuje popolnoma ta optimizem. Kljub vsemu histeričnemu kričanju o zmagah niso mogli fašisti na osrednjem bojišču doseči niti najmanjših uspehov, ampak so bili nasprotno na nekaterih mestih prav občutno vrženi nazaj. Seveda ne gre ozirati se samo na vojaški položaj. Tudi gospodarski in finančni položaj je treba vpoštovati. Mogoče mi ne pristojajo, da bi o tem sodil, ker sem bil preveč zaposlen z vojaškimi zadevami in nisem imel časa, niti dovolj prilike, da bi se bil posvetil temeljitemu razglabljanju gospodarskih problemov. Moje razmeroma dolgo bivanje v deželi pa mi je vendar omogočilo, da sem lahko marsikaj videl, kar lahko omogoči pravilno presojo položaja. Največji vtis je napravilo na mene, da špansko ljudstvo razvija naravnost čudovito **delavnost.** Tako poljedelstvo kot tudi industrija sta v razmahu. In kar je še prav posebno značilno, ni skoro nobenih socialnih trenj. To je za narodno gospodarstvo sredi tako strašne vojne še prav posebno vpoštovanja vredno.

Preostajajo samo že notranjepolitični dogodki. Ti so, kot vsakdo ve, precej živahni, živahnejši, kot pa bi to sicer odgovarjalo socialni strukturi države.

Obvladati te notranjepolitične dogodke je predvsem naloga proletarskih strank.

Od njihove zrelosti in skrbne ter vestne prilagoditve na zahteve, ki jih stavi meščanska vojna, odvisi sedaj več kot pa samo usoda Španije; mogoče celo usoda Evrope.

Dr. Stojadinović pri papežu

V avdijenci pri papežu je bil v soboto, dne 7. t. m. predsednik jugoslovanske vlade dr. Stojadinović. Po avdijenci pri papežu je obiskal vaticanskega državnega tajnika kardinala Pacellija.

Jugoslavija in priznanje Francove vlade v Španiji

Italijanski »Corriere della Sera« poroča, da je jugoslovanska vlada priznala Francovo vlado v Španiji. — To je drugo priznanje te vrste, ker je nedavno jugoslovanski poslanik priznal Italiji naslov abesinskega cesarstva, ko je izročil poverilne listine ob nastopu poslaniške službe v Rimu.

Laburisti in Španija

Angleški poslanec delavske stranke Attlee

je v spremstvu poslank Wilkinsonove in Bakerove prve dni decembra meseca obiskal Španijo. Delegacija je bila gost predsednika republikanske vlade dr. Negrina.

